

יז"ל ע"י מוסדות
שארית ישראל
ווילעדניק בע"ר
קאראסטין
אקריינא

שארית ישראל

דברי תורה
וסיפורים
מרבני
הרה"ק רבי
ישראל
דוב בע"ר
מווילעדניק
זצוק"ל

**אור
העבודה**
מנינים כדברי רבינו בעניני עבודת ה'

**אור
הפרשה**
דברי תורה מרבני ע"י פריסת השבוע

והנה בגמרא על פי הרוב אמרו [חז"ל בלשון] 'אמר רב פלוני
אמר רב פלוני', [כגון 'אמר רב יהודה אמר רב'], רק במעוט אמרו
'אמר רב פלוני בשם רב פלוני' [כגון אמר רב בשם רבי מאיר].
ו[נראה לבאר] הענין, כי העיקר שהתלמיד יבטל עצמו כל כך עד
שלא ירגיש כלל שהוא האומר כי אם הרב הוא האומר, וזהו אמר
רב פלוני אמר רב פלוני, כי על ידי האמירה של התלמיד נתגלה
רק האמירה של הרב ולא האמירה של התלמיד, 'וכל האומר
דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם' (ראה אבות פ"ו מ"ו), היינו
שהתלמיד יבטל עצמו כל כך, שאינו מרגיש שהוא האומר רק
בעת האמירה מקשר עצמו במחשבה ומדות אהבה ויראה של
הרב.

ועל ידי זה 'מביא גאולה לעולם', כי גאולה הוא שיתחברו שני
עלמין כחדא וכו', וכאשר מרגיש בעת האמירה המחשבה ומדות
של הרב, מחבר המחשבה של הרב עם הדיבור שלו, כי בעת
שאמר הרב לא נתגלה כי אם הדיבור, ועתה נעשה הדיבור שלו
מחשבה אל התלמיד, ונתחברו שני עלמין כחדא, והוא בחינת
גאולה.

(עמוד קמא)

'וארא אל אברהם וגו' באל שדי, ושמי ה' לא נודעתי להם, וגם
הקימותי את בריתי' (שמות ו ג)

וזהו (במדבר יב ג) "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני
האדמה", פירוש שקיבל השפלות וההכנעה 'מכל האדם אשר על פני
האדמה' וכו'. וזהו "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי
ושמי ה' לא נודעתי להם", שלהאבות הגם שנגלה בשם הוי"ה, אבל לא
נכרתי להם בבחינת מוחין דגדלות כי אם 'באל שדי', ועל כן היה להם
ההכנעה ושפלות, מה שאין כן משה שתיכף נתגלה לו מוחין דגדלות,
ועל כן אמר (שמות ה כב) "למה הרעותה", וחיבר ה' יתברך אותו עם
בחינת האבות לקבל מהם בחינת קטנות גם כן.

וזהו "וגם הקמתי את בריתי אתם", שיהיה לו התקשרות אתם, ומזה
נעשה 'והאיש משה ענו מאד מכל האדם', כי 'אדם' ר"ת א'ברהם
דאתכלל ביה יצחק ויעקב, ד'יוד מ'שיח [ראה מגלה עמוקות אופן קפ],
ומהם קיבל הענוה, וזהו גם כן האדם בה"א הידיעה בחינת יצחק ויעקב
דאתכלל באברהם, וזהו 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב', הוא כנגד הג'
תפלות שתיקנו (ראה ברכות כו:), שבכל תפלה יש הכנעה יותר במנחה
יותר מבשחרית ובערבית יותר מבמנחה שהוא הכנעה יותר, כי תפלה
רחמי הוא (ברכות שם).

(עמוד קמא)

**זמני
כניסת
ויציאת
השבת**

קאראסטין	אנשוורמן	ל'שון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	כניסת השבת
4:04	4:40	4:00	4:31	4:33	4:19	כניסת השבת
5:21	5:57	5:14	5:41	5:36	5:35	יציאת השבת
5:37	6:13	5:29	6:02	6:08	6:12	רכיזת היום

'שובו בנים שובבים, חוץ מאחר' (חגיגה טו.).

הפירוש הוא, [כי] בפרשיות השזכב"ם יש תיקון לכל הנידחים והאובדים על ידי [שפגמו ב]פגם הברית, וזהו [מה שאמרו חז"ל: שובו בנים שובבים] חוץ, [ד]היינו אפילו אותם הנשמות שפגמו מאוד, [עד] שהם [הגיעו] היות [ב]בחינת חוץ מפרגודא קדישא [דהיינו מחוץ למחיצה - יכולים לשוב בימי השזכב"ם].

ואפילו [אותם שהם בבחינת] מאחר, [דהיינו ש]מן [האות] ד דאחד נתהווה ר, [ולכן הם נקראים אחר] ח"ו, כמ"ש בתיקונים (תיקוני זוהר תיקון כא, דף מב:) - יש להם התיקון באלו הפרשיות [של השזכב"ם].

(עמוד רלג)

שאלה: יהודי הלך ברחוב ביום השבת לאחר התפילה וטליתו תחת שחיו, באמצע הליכתו התחכך ראשו בעץ נמוך וכיפתו נתקעה ונתלתה בין ענפי העץ. האם מותר לו להוריד את הכיפה, או שעליו להתעטף בטליתו וכך לחזור לביתו?

מותר להוריד את הכיפה

הנה בשו"ת שבט הלוי (ח"ז סי' מד) מתיר בכעין זה באילן פחות מ' טפחים, דיש בזה כמה צירופים, כיון די"א שהאיסור הוא רק שמא יעלה לאילן, ולכן באופן זה שהוא יכול להוריד ללא מגע או עליה באילן - מותר, וגם י"א שדבר שאין דרך להשתמש בו באילן מותר. גם יש להתיר מכיון שאין זה השתמשות כלל, אלא הוא מוריד את הכיפה שנתקעה שם שלא מדעתו ותו לא, שהרי לא מדובר בהנחה מדעת. ואף שיש כאן חשש תלישת עלים - אין זה פסיק רישיה, ועוד דאף שתולש אין זה אלא כלאחר יד.

מטעם צירופים אלו יש להתיר מחמת כבוד הבריות שדוחה חשש איסור דרבנן. ואין לומר שיכול הוא להתעטף בטליתו ולילך לביתו ללא כיפתו, מכיון שאין זה מקובל להתעטף בטלית ברחוב בצהרי יום השבת, ועוד דבאיסור דרבנן מתירים אף בבזיון מועט.

יום ב' ה' שבט - הרה"ק ר' יהודה אריה לייב בהרה"ק ר' אברהם מרדכי שפת אמת זצ"ל

•

יום ג' ו' שבט - הרה"ק ר' יצחק מקאליש בהרה"ק ר' ארון לייב מפרמישלאן זצ"ל

הרה"ק ר' חיים צבי בהרה"ק ר' חנניה יו"ט ליפא מסיגעט זצ"ל

הרה"ק ר' דוד יצחק אייזיק מסקאליע ב"ר ברוך פנחס זצ"ל

•

יום ד' ז' שבט - הרה"ק ר' דוד מלעלוב ב"ר שלמה צבי זצ"ל

הרה"ק ר' נתן דוד מפארציווא בהרה"ק ר' יעקב יצחק מביאלא זצ"ל

יום שבת קודש ג' שבט - הרה"ק ר' אהרן בהרה"ק ר' מרדכי מלעכוויטש זצ"ל

הרה"ק ר' יוסף בהרה"ק ר' מנחם מאמשינוב זצ"ל

•

יום א' ד' שבט - הרה"ק ר' משה יהודה לייב מסאסוב ב"ר יעקב זצ"ל

הרה"ק ר' אברהם הכהן ב"ר אלכסנדר מקאליסק זצ"ל

הגה"ק ר' ישראל אבוחצירא ב"ר מסעוד ה'בבא סאלי' זצ"ל

הלכתי חזרה לאכסניה בה שהיתי, לקחתי את הנדוניה של ביתי והלכתי לחלפן להמיר את הכסף לשטרות שתיארה לי האם.

בדרכי לשם, היצר הרע החל לדבר אלי ואמר לי: זושא, מי עוד בעולם היה עושה את שאתה עושה עכשיו? מי עוד בעולם היה לוקח את הכסף שלקח לו חודשים לאסוף לחתונה של ביתו, ונותן אותו לזר? מי עוד בעולם מתחשב ונותן כמוך? בכל צעד שצעדתי, גאוותי גדלה והתעצמה, עד שהבנתי שאם אתן ליצרי הרע לגדול, לא יהיה כמעט שום ערך למצוה זו, שנעשית לא לשם שמים.

ידעתי שעלי למצוא את הדרך לעשות את המצוה החשובה הזו וגם שזו לא תהיה בדרך גאוה, ולכן חשבתי שעלי להתבונן ולבקש שכר טרחה, בידיעה ברורה שיגרשו אותי מהעיירה בבושת פנים. וכך יכולתי לקיים מצוה חשובה זו ללא גאווה.

סיפר יהודי אחד שהיה לפני המלחמה באניפולי, מקום מנוחתו של הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע, שראה כתוב בפנקס הקהילה שם את סיבת קבורתו של הרה"ק ממעזריטש בעיר אניפולי, וכך סיפר: בסביבות העיר מעזריטש פרצה מחלה שרכים חללים הפילה, וכל האיזור היה בחזקת סכנה של הידבקות במחלה.

הוראה חמורה יצאה מטעם השלטונות שחל איסור על כל תושבי איזור מעזריטש לעבור להתגורר במקום אחר, מחשש להעברת המחלה. הרה"ק רבי זושא מאניפולי זי"ע חשש לבריאותו של המגיד ומשפחתו, על כן נסע למעזריטש ובאופן חשאי העביר את המגיד ומשפחתו לאניפולי.

לאחר תקופה קצרה נודע הדבר לשלטונות העיר וסכנת מוות ריחפה על רבי זושא בגין ההאשמה החמורה שהעביר משפחה ממקום הנגוע במחלה אל עירו אניפולי.

רבי זושא עמד לפני משפט, קודם גזר הדין ביקש רבי זושא לומר את דברו, פנה לשופט ושאל: הלא כל החשש הוא שמא הועברה המחלה לעירונו, מה יהיה אם אתן הבטחה לשופט שבמשך שנה תמימה לא ימות אף אחד באזורנו - בין צעיר ובין זקן.

השופט שידע את גדלותו וצדקותו של רבי זושא, שאלו אם הוא מוכן לחתום על הבטחה זו. רבי זושא הסכים לחתום, ושם בפנקס היה כתוב כל תוכן ההבטחה ותאריך חתימתו.

האיש הנ"ל לא התעצל והלך לבית החיים ובדק את המצבות ואכן לא מצא שום מצבה עם תאריך מהשנה ההיא, מה שכן ראה הוא דבר פלא, שבתחילת השנה שאחר כך, תוך תקופה קצרה, נפטרו למעלה משלושים אנשים רח"ל.

על כל אותם אנשים נגזר כנראה מן השמים למות בשנה ההיא, אך צדיק גזר והקב"ה מקיים, ופטירתם נדחתה מן העולם עד לשנה הבאה.

הרה"ק רבי זושא מאניפולי זי"ע נהג לנדוד בדרכים בין הערים והעיירות. פעם אחת, עם כניסתו לעיירה מסוימת הוא ראה הרבה אנשים לבושים בבגדי שבת, ועומדים סביב בית גדול ומחכים לחתונה שתתחיל. והיה נדמה לו שישנו עיכוב כלשהוא.

כשהתקרב אליהם הוסבר לו שהאם של הכלה איבדה את כספי הנדוניה ולא יכולה להרשות לעצמה לשלם בעבור החתונה, ולכן נוצר העיכוב.

הוא הלך בין ההמון ומצא את אם הכלה. הוא פנה אליה ואמר לה: שמעתי שאיבדת את הנדוניה של בתך. תוכלי בבקשה לומר לי באילו שטרות הכסף היה, כך שאני אוכל לעזור בחיפוש.

לאחר שאם הכלה מסרה לו את הפרטים ענה לה: אני מאמין שמצאתי את כסף. הרשי לי ללכת לאכסניה שאני שוהה בה ולהביא לך את הכסף, הוא חזר כעבור חצי שעה ואמר: מצאתי את כסף. כולם התרגשו, ובמהירות נפוצה השמועה שהחתונה תתקיים כמתוכנן. אולם למרבה ההפתעה הוא הודיע לעיני כל עם ועדה: אני מעוניין לקחת שלישי מהכסף כשכר טרחה.

מיד החלו כולם לצעוק עליו: איך אתה מעז לקחת מכספי החתונה? אבל הוא מתעקש ועומד על שלו, ואומר שאינו מוותר על חלקו. כמוכן שהדבר יצר מהומה גדולה, וכל בני המשפחה החלו להכות אותו, וחטפו את הכסף מידו, והשליכו אותו מהעיירה כפושע וגנב.

מספר חודשים לאחר מכן, ביקר רב העיירה את רבו של הרה"ק רבי זושא, הלוא הוא המגיד ממעזריטש זי"ע, וסיפר לו את אשר אירע. וכה אמר לו: אינני מבין. הרי הוא תלמיד שלך. ציפיתי ממנו להתנהג באופן מופתי. איך הוא יכול להתנהג בצורה כל כך נוראה. המגיד ממעזריטש זי"ע קרא אליו את רבי זושא ואמר לו: אני רוצה שתספר לנו את הסיפור האמיתי שהתרחש אז בעיירה.

בתחילה התנגד הרה"ק רבי זושא לספר זאת, אבל לאחר מספר בקשות והפצרות, אמר לו המגיד ממעזריטש, שהוא מצווה עליו לספר את כל הסיפור במלואו.

והרה"ק רבי זושא התחיל לספר: נדדתי מעיירה לעיירה בכדי לאסוף כסף לחתונה של בתי. זה לקח לי בערך חודשיים, אבל לבסוף אספתי מספיק כסף. כשהגעתי לעיירה הזו, ושמעתי את הסיפור העצוב הזה של הנדוניה האבודה, החלטתי שמכיוון שהחתונה של בתי היא רק בעוד מספר שבועות, והחתונה הזו מתקיימת ממש עכשיו, הדבר הנכון לעשות הוא לקחת את הכסף שאספתי ולתת אותו למשפחה. וזה מה שעשיתי.

אבל רציתי לוודא שאף אחד לא ידע מה עשיתי, כדי שיהיה זה מתן בסתר, לכן שאלתי את אם הכלה מה היו השטרות המדויקים, על מנת שהיא תאמין שהכסף הוא הכסף שלה.

כמו כן הוסיפה האשה לספר: שהיא זוכרת הרבה אנשים שנושעו בציונו הק' של רבינו, ואף דבר זה הביא לקידוש ה' גדול ולחיווק עצום בקרב היהודים שהושפעו מהכפירה ששלטה אז ברוסיה, והיה זה כמים קרים על נפש עייפה – להחיותם בחיווק באמונה בה' ובצדיקיו.

ואף הגויים היו מאמינים בכוחו הגדול של רבינו זי"ע, ואף הם נוכחו לראות את השפעתו של הצדיק על יהודי הסביבה אף לאחר פטירתו.

ולכן החליטו הרשעים הקומוניסטים לשים קץ וסוף לדבר, ובנו חומה גדולה סביב הציון הק' בכדי למנוע מהבאים להתפלל על הציון.

אבל הם לא השיגו את מטרתם, לפי שיהודי הסביבה זכרו היטב את הבטחת רבינו: 'דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן' [-מי שרץ יגע בידית דלתו יוושע], והבינו שרבינו הק' התכוין לתקופה זו – שלא יוכלו לגשת אל ציונו, שאף מי שיגע בידית דלתו יוושע.

וכן עשו, היו היהודים ניגשים עד למפתן השער הנעול של אותה חומה, ושם שפכו צקון לחשם. והצדיק, כמוכן, שעמד בהבטחתו והמשיך לפעול ישועות גדולות ונצורות.

כשנוכחו הרשעים הארורים ימ"ש שלא הצליחו לעכב את היהודים מלהתפלל על הציון הק', סיבבו את כל האזור בגדרי תיל, שלא יוכלו לגשת לכל אזור הציון.

אבל גם זה לא עלה בידם, לפי שכבר מצאו פירצה כלשהיא בגדר, ומשם הצליחו לחדור ולהתפלל ליד הדלת הנעולה.

ולסיום הוסיף הגרא"ד פרידמן, שאף הוא זכה לפקוד את ציון המצוינת של רבינו זי"ע, ושם שמע מיהודי שאיזו אשה גויה אמרה שבגולה גדולה לסבב את ציון הרבנית [השוכן מחוץ לאוהל] עם חגורה שבע פעמים, והוא כעדות האשה הנ"ל, שאף גויי הסביבה מכירים בקדושת וסגולת המקום.

בכתבי הגאון החסיד רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל מביא הוא עדות נאמנה שכתבה אישה אחת המתגוררת כיום בארץ ישראל, ונולדה ברוסיה תחת ממשלת הקומוניסטים, ומעידה ממה שראו עיניה ולא זר, שהיו רגילים לפקוד את הציון הק' פעמיים בשנה: ביום ההילולא כ"א טבת, ובערב ראש חודש אלול.

וכה היא כותבת: בעת שנכנסו הגרמנים ימ"ש לעירנו, הם החריבו והפציצו את כל העיר, עד שלא נשאר שריד ופליט, ולא נשאר מבנה אחד על תילו, חוץ מהאוהל הקדוש שעל ציון רבינו זי"ע.

לאחר המלחמה, רצו לבנות תחנת חשמל [-טראנספארמאטע] בתוך אוהל רבינו – שהיה המבנה היחיד בכל העיר שנשאר לפליטה, והתחילו לחפור שם כדי להניח את היסודות, והנה זה פלא, שהם חפרו כל יום עד הערב, והיה למחרת בבוקר – והנה אין זכר לכל החפירה, הכל מכוסה בעפר. וכן היה במשך כמה ימים. וכשנוכחו לראות זאת, הבינו שזו אדמת קודש, ונפלה אימה ופחד על כל הפועלים, עד שלא הסכים אף אחד מהם להמשיך לחפור ולעבוד שם, עד שלא היה להם ברירה והוצרכו לחפש מקום אחר. ויהי המקום לחרדת אלוקים.

ומוסיפה אשה זו: הכרתי אשה בשם פייגא פרידמן מהעיררה מאז, שהייתה לה מחלה קשה רח"ל שקיננה באיבריה הפנימיים, ונסעה לקייב לעבור ניתוח, וכאשר פתחו הרופאים את בני מעיה ראו הרופאים שהמצב חמור ואין מה לעשות, ושילחוו לביתה, ואשה זו נשארה בביתנו במשך כמה שבועות, ונסעה לציון הק' לקרוע גזר דינה, ואני התלוויתי עימה, ואני זוכרת איך שאשה זו שבנוסף לכך הייתה אלמנה וגלמודה, בוכה מרות ומתייפחת על הציון הקדוש: הנני רוצה לחיות בשביל חמשה הילדים שהשארתי בבית. רבונו של עולם! עזור לי שאוכל להכניסם לתורה, לחופה ולמעשים טובים.

ואכן, תפילתה של אותה אשה לא שבה ריקם, וזכתה להכניס את כל צאצאיה לחופה, ולראות מהם בנים ובני בנים. ואף שהרופאים לא נתנו לה שום סיכוי להישאר בחיים – זכתה לחיות עוד כעשרים שנה עד לשנת תשכ"ה.

להצטרפות לרשימת התפוצה, ושליחת דברי
תורה או סיפורים מרבינו הק' ניתן לפנות
לכתובת sheiris2022@gmail.com